ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen Mgr. et. Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem Foersterova 712, Frýdek - Místek, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2014, čj. MV-77545-6/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2016, čj. 22 A 162/2014 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 10. 2014, č. j. MV-77545-6/SO-2013, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 5. 2013, č. j. OAM-397-10/ZR-2013; ministerstvo jím žalobci zrušilo povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem byla skutečnost, že žalobce byl v minulosti celkem čtyřikrát pravomocně odsouzen za trestné činy, přičemž za dva mu byl udělen trest odnětí svobody v délce trvání pět a následně osm let. Správní orgány se zabývaly i přiměřeností dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobcův soukromý a rodinný život. Konstatovaly, že poměřováním proporcionality zásahu do soukromého a rodinného

života žalobce s jeho jednáními, za která byl odsouzen, převáží zájem na ochraně veřejného pořádku.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které namítl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, resp. uvedl, že k naplnění důvodu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby se porušování veřejného pořádku dopouštěl v současné době.

[3] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, zejména pak na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39. K tomu dále uvedl, že správní orgány se dostatečně zabývaly tvrzeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Trestnou činnost páchanou žalobcem považoval soud za velmi závažnou, neboť byla provedena za užití zbraně a násilí a byla motivována zištnými důvody. Žalobcovy rodinné vazby musely být přetrhány jeho šestiletým pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho rodina se tak musela postarat sama o sebe v době jeho nepřítomnosti. Žalobcovy tři děti jsou již dospělé a stejně jako jejich matka mají pobytové oprávnění nezávislé na povolení žalobce. Dopad do ekonomické sféry není rovněž nepřiměřený, neboť se žalobce může realizovat i ve své domovské zemi. K druhé námitce týkající se porušování veřejného pořádku soud konstatoval, že není důvodná. Interpretaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze provést toliko jazykovým výkladem, nýbrž je vhodný výklad tohoto ustanovení dle smyslu zákona, úmyslu zákonodárce, apod. Pokud posuzuje správní orgán narušení veřejného pořádku trestnou činností, může tak činit až po pravomocném odsouzení konkrétní osoby, tedy vždy s určitým časovým zpožděním. Opačný výklad by znamenal, že by danou normu nebylo možné aplikovat.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. Zároveň s podáním kasační stížnosti navrhl soudu, aby jí přiznal odkladný účinek ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Kasační důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti a v jejím následném doplnění namítl, že krajský soud nesprávně interpretoval § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, chybně aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se poměřování závažnosti narušení veřejného pořádku a zásahu do jeho soukromého a rodinného života, který je rodinným příslušníkem občana EU. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu není přiměřené, jelikož narušování veřejného pořádku není ze strany stěžovatele natolik závažné. Soud nesprávně pouze převzal argumentaci žalované, že pobyt ve vězení byl podstatnějším narušením soukromého a rodinného života než zrušení trvalého pobytu a návrat do země původu. V době pobytu ve vězení však stěžovatele pravidelně manželka s dětmi navštěvovaly. K rodině chová velké citové pouto a stejně tak je na něj citově vázána i rodina. Řešení v podobě poskytování krátkodobých víz nepovažuje za reálné, a to vzhledem k vízové politice České republiky a nefunkčnosti systému visapoint. Dále poukázal na ekonomickou stránku dopadů zrušení

povolení k trvalému pobytu. Mladší dcera studuje na střední škole, starší dcera je nezaměstnaná a pouze syn je zaměstnán. Manželka pobírá invalidní důchod a od 1. 9. tohoto roku nastupuje do zaměstnání. V současné době je rodina v tíživé finanční situaci, neboť má společné dluhy a čelí exekuci za dluh související s poskytnutými advokátními službami v trestním řízení. Finančně je rodina závislá na stěžovatelovi a jeho příjmu. V Černé Hoře je vyšší míra nezaměstnanosti a nižší průměrná mzda, a proto tam pro něj není uplatnění. Rovněž tam stěžovatel nemá žádné zázemí, neboť žije v České republice od roku 1993. Z důvodu vysokých nákladů za cestování a telefonické služby bude rodinný život znemožněn. Poukázal rovněž na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, dle kterého musí být přijatá opatření přiměřená.

[6] V dalším doplnění kasační stížnosti rozvinul svoji argumentaci tak, že předchozí odsouzení pro trestné činy samo o sobě přijetí opatření nepřiměřeně zasahujících do rodinného života neodůvodňuje. Chování musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení. V případě stěžovatele se jedná o „vytahování starých kostlivců ze skříně“. Trest odnětí svobody již stěžovatel vykonal a byl podmínečně propuštěn. V současné době se nedopouští žádné trestné činnosti. Trest byl dostatečně výchovný a odstrašující. Dále poukázal na § 174a zákona o pobytu cizinců. Opakované spáchání trestných činů nemusí vždy představovat opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Naopak je nutné zkoumat individuální okolnosti chování jedince. V případě stěžovatele dochází k dvojímu potrestání za jednání, za které již trest vykonal, nyní žije bezúhonným životem. Žalovaný porušil stěžovatelovo právo na rodinný život. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se k důvodům kasační stížnosti vyjádřila přípisem ze dne 27. 9. 2016, ve kterém uvedla, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a odkazuje na své písemné vyjádření k žalobě ze dne 14. 1. 2015 a na obsah spisového materiálu. Dále doplnila, že stěžovatel páchal na území České republiky závažnou trestnou činnost, přičemž opakovaná odsouzení svědčí o neexistenci patřičného výchovného efektu na stěžovatele. Až do roku 2020 by měl být stěžovatel ve zkušební době, a proto nelze konstatovat, že se osvědčil. Zásah do soukromého a rodinného života nebyl nepřiměřený. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval samostatně, jelikož rozhodl bezodkladně již ve věci samé.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že řízení bylo stiženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném

rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a pro tuto vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl správní rozhodnutí zrušit. Tato námitka byla vznesena pouze v obecné rovině, a proto na ni Nejvyšší správní soud rovněž v obecné rovině reaguje. Kasační soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť z obsahu správního spisu plyne, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, následně jej promítly do svých rozhodnutí a jasně a srozumitelně vysvětlily důvody svých rozhodnutí. Skutková zjištění týkající se trestní minulosti stěžovatele plynou mj. z výpisu z evidence rejstříku trestů či z vyžádaných rozsudků, kterým byl stěžovatel odsouzen. Skutková zjištění týkající se stěžovatelovy rodiny pak plynou z evidence Ministerstva vnitra či ze samotných tvrzení stěžovatele. Skutečnost, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, neznamená bez dalšího, že je napadený rozsudek nezákonný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 1 Afs 3/2003 - 68, publ. pod č. 327/2004 Sb. NSS).

[11] Další stěžovatelovy námitky lze rozdělit do dvou skupin. První se týká nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Druhá část námitek směřuje do nesprávné interpretace a aplikace § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se musí jednat o chování skutečné a aktuální, nikoli historické. K námitkám Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[12] Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého bylo zrušeno stěžovateli povolení k trvalému pobytu, platí, že „[m]*inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení* [...] *ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění*“. Ustanovení § 174a téhož zákona normuje, že „[p]*ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[13] Přiměřeností zásahu do soukromého nebo rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).

[14] Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory:

(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře – například v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 68/2012, uvedl, že „*je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.*“ Totéž lze vztáhnout i k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[15] Na stěžovatele se nevztahuje úprava čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, neboť není občanem Evropské Unie ani rodinným příslušníkem občana Evropské Unie (k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014 - 47), a proto je námitka porušení tohoto článku nedůvodná.

[16] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že trestná činnost, za kterou byl stěžovatel odsouzen, představuje závažnou formu kriminality. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 148, „[j]*e třeba přihlédnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.*“

[17] Po prostudování správního spisu a především správních rozhodnutí je třeba konstatovat, že se správní orgány zabývaly výše uvedenými hledisky ve vztahu k přiměřenosti zrušení trvalého pobytu na soukromý a rodinný život stěžovatele. Správní orgán I. stupně hodnotil zejména povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, tj. povahu a závažnost spáchaného trestného činu, zabýval se však i hledisky rodinného života stěžovatele. Krajský soud se následně ztotožnil s hodnocením správních orgánů.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal dřívější zhodnocení dopadů zrušení trvalého pobytu na soukromý a rodinný život stěžovatele a s jejich závěry souhlasí. Závažnost, četnost a forma protiprávního jednání stěžovatele představuje natolik intenzivní narušení veřejného pořádku, že následné zrušení povolení k trvalému pobytu jako reakce jeho chování je přiměřené vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Klíčové je, že stěžovatel byl v minulosti čtyřikrát pravomocně odsouzen, přičemž třikrát se jednalo o násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak o zvlášť závažnou a úmyslnou trestnou činnost, za kterou mu byl v roce 2006 uložen trest odnětí svobody v délce trvání osmi let. Úvahy správních orgánů i krajského soudu o nedostatečném výchovném efektu sankce za spáchané trestné činy jsou zcela namístě. Tato skutečnost naopak poukazuje na nedostatečný respekt stěžovatele vůči právnímu řádu a pravidlům fungování společnosti. Naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu si způsobil stěžovatel sám svým protiprávním jednáním. Stěžovatel byl z posledního výkonu trestu odnětí svobody podmínečně propuštěn v roce 2013 a ve stejném roce správní orgán vydal rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Nebyla zde tedy značná časová prodleva. Námitka, že došlo k „vytahování starých kostlivců ze skříně“, tedy není důvodná. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zejména stěžovatelovo poslední odsouzení. Správní orgány přihlédly i k jeho trestní minulosti, avšak impulsem pro zahájení správního řízení bylo zmíněné poslední odsouzení.

[19] Na druhé straně pomyslných vah stojí skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky invalidní manželku a tři děti, z toho nejmladší dcera není ještě zletilá. Je zde tedy jistě určitá vzájemná vázanost mezi rodinou a stěžovatelem. Avšak v době výkonu trestu odnětí svobody stěžovatele byla rodina odkázána sama na sebe. Syn a starší dcera jsou již zletilí a mladší dceři je 16 let, nejde tedy o malé nesoběstačné dítě. Dle tvrzení stěžovatele pobírá manželka invalidní důchod a od 1. 9. 2016 je zaměstnána. Námitky, že je rodina finančně i jinak závislá na stěžovateli, tak nemohou být důvodné. Je pravdou, že dojde k omezení rodinného života, nicméně nikoli k jeho znemožnění. Právní řád poskytuje určité možnosti, jak by mohl stěžovatel rodinu navštěvovat, resp. nikdo rodině nebrání, aby svůj rodinný život realizovala v zemi původu. Pokud chtěl stěžovatel žít rodinný život v České republice, měl tak činit namísto páchání závažné trestné činnosti, neboť si musel být vědom, že svým jednáním může mj. ohrozit i svůj pobytový status. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 - 35, dle kterého „[f]*akt, že rodina stěžovatele již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především sám svým vlastním jednáním, kdy na území ČR porušoval dlouhodobě právní předpisy na úseku pobytu cizinců a opatřil si padělaný doklad totožnosti.*“ V nyní posuzované věci považuje soud závažnost jednání stěžovatele za daleko závažnější, než tomu bylo v případě ve výše citovaném rozsudku, ve kterém nebyl shledán nepřiměřený zásah do rodinného života.

[20] Vymezení pojmu „veřejný pořádek“ se několikrát zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejednotnou dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně výkladu tohoto pojmu, resp. pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců řešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze

dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 7. Rozšířený senát při tom konstatoval, že „[p]*ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity*“. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, ale je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení. Stejně tak je třeba dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Rozšířený senát se v citovaném usnesení zabýval převážně výkladem § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění. Nicméně v již citovaném rozsudku č. j. 5 As 73/2011 - 148 Nejvyšší správní soud dovodil, že „[z]*ávěry vyslovené rozšířeným senátem v citovaném usnesení lze proto vztáhnout i na výklad § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy na případy zrušení trvalého pobytu cizince z důvodu závažného narušení veřejného pořádku.*“

[21] Rozšířený senát v citovaném usnesení dospěl dále k závěru, že narušením veřejného pořádku „[...] *může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci*“.

[22] Ve výše citovaném rozhodnutí č. j. 5 As 73/2011 - 148 nebo v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013 - 37, Nejvyšší správní soud posuzoval narušení veřejného pořádku ve formě páchání trestných činů, přičemž v žádném z těchto rozhodnutí nepolemizoval, že by páchání trestné činnosti mohlo představovat narušení veřejného pořádku. Podmínkou pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců mj. je, aby toto narušení bylo závažné. V případě jednání stěžovatele je tato podmínka splněna. Zájem společnosti jistě není na přítomnosti osob, které opakovaně páchají násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak úmyslnou zvlášť závažnou kriminalitu, a z celkové délky pobytu na území České republiky stráví značnou část ve výkonu trestu odnětí svobody.

[23] Správní orgány hodnotily jednání stěžovatele, pro která byl pravomocně odsouzen, přičemž zohlednily především jejich celkové množství, četnost spáchání, formu zavinění a v případě posledního trestného činu rovněž způsob jeho provedení, jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Krajský soud se zcela legitimně ztotožnil se závěry žalované.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány i krajský soud nepochybily při výkladu a aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel skutečně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Zrušením povolení k trvalému pobytu nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu